

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 14, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. M. Pinar, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1751](#) 30-06-2026

Klacht van failliete erfgenaam tegen notaris ongegrond

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2026:1657](#) 25-06-2026

Faillissement vernietigd omdat verschuldigde bedragen op de derdengeldenrekening van de advocaat zijn gestort

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:2090](#) 09-06-2026

Faillissement blijft in hoger beroep in stand, omdat faillissementskosten niet zijn voldaan

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:2091](#) 21-05-2026

COMI groepsvennootschappen ≠ COMI failliet

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:3457](#) 17-06-2026

Bestuurders zorgonderneming aansprakelijk voor faillissementstekort (art. 2:248 BW); daarnaast oplegging bestuursverbod (art. 106a Fw)

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:3354](#) 16-06-2026

Faillietverklaring moedervernootschap op verzoek van de curator van de dochter

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:6804](#) 09-06-2026

Afwijzing verzoek voorlopige schuldeiserscommissie in vergevorderd stadium faillissement

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:7011](#) 02-06-2026

Inzage in de niet-openbare onderdelen van het eigen faillissementsdossier

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:6788](#) 27-05-2026

Zienswijze oplegging bestuursverbod

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:7154](#) 26-05-2026

Afwijzing faillissementsverzoek: beroep op verrekening moet niet aanstonds worden verworpen

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:6388](#) 18-03-2026

Bestuurdersaansprakelijkheid na schending administratie- en publicatieplicht

RECHTSPRAAK

COMI groepsvennootschappen ≠ COMI failliet

Het hof oordeelt dat het bewijsvermoeden van de statutaire zetel niet kan worden weerlegd, zodat de COMI in Nederland is gelegen.

In deze hogerberoepsprocedure draait het met name om de vraag of de COMI van het failliete Trading Line B.V. gelegen is in Nederland. De rechtbank Rotterdam heeft geoordeeld dat dit zo is en vastgesteld dat er sprake was van een faillissementstoestand, waarop zij het faillissement van Trading Line uitsprak.

In hoger beroep stelt Trading Line dat de COMI in Roemenië ligt nu zij onderdeel uitmaakt van een groep die vanuit Roemenië opereert. De groep exploiteert scheepvaartactiviteiten aldaar en zou ook vanuit Roemenië worden bestuurd. De communicatie met de groep verloopt via Roemenië en de DGA van de groep woont daar.

Het hof oordeelt net als de rechtbank dat de COMI van Trading Line in Nederland ligt en verwijst daarbij naar het *Novo*-arrest van het Hof van Justitie (ECLI:EU:C:2020:585). Het hof stelt vast dat voorshands moet worden aangenomen dat de COMI in Nederland ligt, nu Trading Line statutair gevestigd is in Zwijndrecht. Het hof wijst verder op de Nederlandse dochtervennootschappen van Trading Line en het kantoor in Zwijndrecht van Trading Line. Wat Trading Line heeft aangevoerd, is te weinig om de COMI in Roemenië te plaatsen. De door Trading Line opgeworpen Roemeense activiteiten en belangen gelden niet voor haar, maar voor aan haar gelieerde vennootschappen.

Omdat het hof ook oordeelt dat de aanvrager een vordering heeft op Trading Line en er sprake is van een faillissementstoestand (en daarmee geen sprake is van misbruik van bevoegdheid om het faillissement aan te vragen), laat het hof het faillissement van Trading Line in stand.

W.T.N. Vlasveld, juli 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 21-05-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:2091

Zaaknummer: 200.367.568/01

Rechters: G.C. de Heer, A.J.P. Schild en A.J. Swelheim

Advocaten: J. Smael en B.J. van Egmond

Wetsartikelen: 3 IVO

RECHTSPRAAK

Klacht van failliete erfgenaam tegen notaris ongegrond

Een failliete erfgenaam heeft een klacht ingediend tegen de notaris die de leveringsakte heeft gepasseerd van een woning die in een nalatenschap viel. Het hof overweegt dat de notaris geen toestemming hoeft te vragen van de failliete erfgenaam voor levering van de woning. Ook hoeft hij de failliet niet te informeren over deze verkoop. Het is terecht dat de notaris de toestemming aan de curator heeft gevraagd en de informatie naar de curator heeft gestuurd.

Een failliete natuurlijke persoon heeft een klacht ingediend tegen een notaris. De failliet is erfgenaam van zijn vader. Tot de nalatenschap behoort een woning die is verkocht. Namens de failliet heeft de curator toestemming gegeven voor de verkoop. De notaris tegen wie een klacht is ingediend, heeft de leveringsakte gepasseerd. De failliet meent onder meer dat de notaris verzuimd heeft aan hem toestemming te vragen voor de verkoop van de woning en hem nader te informeren over details rondom de verkoop.

Zowel in eerste aanleg als in hoger beroep wordt de klacht afgewezen. Door het faillissement was de failliet niet langer beschikkingsbevoegd. De instemming voor de verkoop van de failliet was daarom niet vereist. De communicatie met de failliet loopt, zo volgt volgens het hof uit de Faillissementswet, in beginsel via de curator. De notaris heeft de curator ook expliciet verzocht de failliet te informeren over de verkoop. De notaris heeft daarom niet tuchtrechtelijk verwijtbaar gehandeld door toestemming te vragen aan de curator en uitsluitend de curator informatie te verstrekken over de verkoop.

H.J. de Kloe, juli 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 30-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1751

Zaaknummer: 200.362.856

Rechters: J.W.M. Tromp, H.T. van der Meer en A.M.J.M. Ploumen

Advocaten: J.L.J.J. Nelissen

RECHTSPRAAK

Zienswijze oplegging bestuursverbod

Andere rechtspersonen waarvan gedaagde bestuurder is, worden in de gelegenheid gesteld een zienswijze in te dienen. Gedaagde kan de andere rechtspersonen daarbij vertegenwoordigen, omdat hij de enige bestuurder is van deze rechtspersonen.

Een faillissementscurator heeft op grond van artikel 106a Fw een bestuursverbod gevorderd. Omdat de curator de rechtbank niet had geïnformeerd van welke andere rechtspersonen de gedaagde bestuurder of commissaris was, is de curator in de gelegenheid gesteld dat alsnog te doen.

De curator heeft de rechtbank laten weten dat de gedaagde van twee andere rechtspersonen bestuurder was. Deze rechtspersonen worden in de gelegenheid gesteld een zienswijze te geven over het gevorderde bestuursverbod en zich uit te laten over de mogelijkheid van de rechtbank om tijdelijk een of meer bestuurders aan te stellen.

De rechtbank overweegt nog dat rechtspersonen bij het geven van de zienswijze niet kunnen worden vertegenwoordigd door de bestuurder jegens wie het bestuursverbod is gevorderd (106c lid 2 Fw), tenzij deze persoon de enige bestuurder is. Dat doet zich hier voor, zodat gedaagde zelf namens de andere rechtspersonen een zienswijze kan indienen.

H.J. de Kloe, juli 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 27-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:6788

Zaaknummer: C/10/701956 / HA ZA 25-528

Rechters: B. van Velzen

Advocaten: M.M.E. van Veen-Oudenaarden en P. Geervliet

Wetsartikelen: 106a Fw en 106c Fw

RECHTSPRAAK

Faillissement blijft in hoger beroep in stand, omdat faillissementskosten niet zijn voldaan

Hoewel de steunvordering is kwijtgescholden, laat het hof het faillissement in stand. De reden hiervoor is dat geen aanbod is gedaan om de faillissementskosten te voldoen en ook geen zekerheid is gesteld voor de voldoening van de faillissementskosten.

Restaurant 't Zonnetje B.V. ('t Zonnetje') is door de rechtbank Rotterdam in staat van faillissement verklaard. 't Zonnetje heeft hoger beroep ingesteld. De vordering van de aanvrager van het faillissement (de curator in het faillissement van een andere vennootschap) staat niet ter discussie. 't Zonnetje stelt echter dat er geen sprake meer is van pluraliteit van schuldeisers, omdat de steunvordering onvoorwaardelijk is kwijtgescholden. Het hof laat het faillissement in stand. De vordering van de aanvrager staat vast. Daarnaast is er geen aanbod gedaan tot betaling van de faillissementskosten en is voor de voldoening hiervan geen zekerheid gesteld. Naar het oordeel van het hof staat dit in de weg aan de vernietiging van het faillissement.

H.J. de Kloe, juli 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 09-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:2090

Zaaknummer: 200.367.902/01

Rechters: R.G.C. Veneman, I. Brand en R.F. Groos

Advocaten: O. Huisman en D.N.J. Laan

Wetsartikelen: 8 lid 1 Fw

RECHTSPRAAK

Faillissement vernietigd omdat verschuldigde bedragen op de derdengeldenrekening van de advocaat zijn gestort

De rechtbank Zeeland-West-Brabant heeft op verzoek van de curator in het faillissement van een bv het faillissement uitgesproken van de bestuurders van deze bv. De bestuurders zijn veroordeeld tot betaling van € 2.000.000 als voorschot op het vast te stellen boedeltekort. Omdat de bestuurders inmiddels betaling van deze vordering hebben gegarandeerd door storting van een bedrag op de derdengeldenrekening van hun advocaat, vernietigt het hof het faillissement.

Het hof oordeelt dat appellanten niet langer verkeren in de toestand van te hebben opgehouden te betalen, omdat via de derdengeldenrekening van hun advocaat alle opeisbare vorderingen worden of kunnen worden voldaan. Het faillissementsvonnis wordt vernietigd op de subsidiaire grondslag.

De primaire grondslag in deze uitspraak, namelijk dat appellante niet verkeerde in de toestand dat zij heeft opgehouden te betalen en dat sprake was van misbruik van recht, faalt. Het hof stelt vast dat appellanten wel degelijk in de faillissementstoestand verkeerden, mede omdat zij twee luxe auto's, waarop executoriaal beslag rust, actief aan verhaal hebben onttrokken en inmiddels € 400.000 aan onbetaalde dwangsommen hebben verbeurd.

Ten aanzien van de subsidiaire grondslag garanderen appellanten inmiddels betaling van de vorderingen van de curator via de derdengeldenrekening van hun advocaat. Op die rekening staat een bedrag van € 2.730.000, bestemd voor vernietiging van de faillissementen op deze grondslag. Met de curator is een regeling getroffen die inhoudt dat na vernietiging de dwangsommen en het voorschot worden betaald, namelijk een totaalbedrag van € 2.610.878,38 plus lopende rente. Ter zitting bleek de totale vordering van de curator per 10 juni 2026 € 2.624.544,54 te bedragen, en het hof stelt vast dat op 4 mei 2026 al € 2.700.000 op de derdengeldenrekening stond, waarmee de betalingsinstructie van de curator kan worden

nagekomen.

Voor de kosten van de curator in de privéfaillissementen, vastgesteld op € 28.030,61 inclusief btw, is een aanvullend bedrag van € 30.000 gestort als zekerheid. Twee hypothecaire schuldeisers hebben ingestemd met vernietiging van de faillissementen onder voortzetting van hun lopende overeenkomsten. Een vordering van een derde partij wegens een verbouwingsgeschil kan eveneens uit het bedrag op de derdengeldenrekening worden voldaan, zodra een arbitraal vonnis daarover kracht van gewijsde heeft gekregen.

Voor de door de Belastingdienst ingediende vorderingen (in totaal ruim € 123.000) oordeelt het hof dat deze niet als opeisbare vordering gelden die voor vernietiging moet worden voldaan. Het betreft immers een voorlopige aanslag op basis van een foutieve aangifte waarvoor de Belastingdienst schriftelijk uitstel van betaling heeft verleend.

Op grond hiervan concludeert het hof dat alle opeisbare vorderingen worden of kunnen worden voldaan, dat de aanvragende curator instemt met vernietiging mits aan de betalingsinstructie wordt voldaan, en dat ook de curator in de privéfaillissementen positief staat tegenover vernietiging. Het hof vernietigt daarom het vonnis en wijst het oorspronkelijke faillissementsverzoek alsnog af.

C.M.A. Knoben, juli 2026

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 25-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2026:1657

Zaaknummer: 200.368.536_01

Rechters: S.M.J. Korthuis-Becks, J.B. Smits en T. van der Valk

Advocaten: H.J. School, E. van der Kolk en G.J.P. Molkenboer

Wetsartikelen: 8 lid 1 Fw en 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurders zorgonderneming aansprakelijk voor faillissementstekort (art. 2:248 BW); daarnaast oplegging bestuursverbod (art. 106a Fw)

De rechtbank houdt bestuurders van een zorgonderneming aansprakelijk voor het faillissementstekort, nu de administratie- en publicatieplicht zijn geschonden. Tevens legt de rechter de bestuurders een bestuursverbod op van vijf jaar.

Gefailleerde leverde tot zijn faillissement zorgverlening op grond van de Jeugdwet en de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo). De zorg werd verleend in opdracht van meerdere gemeentes. Acht van deze gemeentes vormden een samenwerkingsverband onder de naam 'Zorgregio Midden-IJssel/Oost Veluwe' ('de Zorgregio') en vormde een belangrijke opdrachtgever voor gefailleerde.

Begin 2024 voerden toezichthouders van de Zorgregio een onderzoek uit naar de rechtmatigheid van de geleverde zorg door gefailleerde over de periode 2021 tot met 2023. Uit het rechtmatigheidsonderzoek is naar voren gekomen dat er structureel opvallende en naar de mening van de toezichthouders ernstige onvolkomenheden bestaan bij de ingediende declaraties. Zo stelden de toezichthouders bijvoorbeeld vast dat gefailleerde in totaal 2.453 uren met een waarde van € 178.876 onrechtmatig heeft gedeclareerd. Op basis van de conclusies uit het rechtmatigheidsonderzoek heeft de Zorgregio op 18 juni 2024 het zorgcontract met gefailleerde ontbonden. Op 26 augustus 2024 volgde het faillissement van gefailleerde.

De curator heeft onderzoek gedaan naar de administratie en constateerde dat niet was voldaan aan de administratie- en publicatieplicht. Om die reden stelde hij dat sprake was van kennelijk onbehoorlijk bestuur en stelt hij de bestuurders aansprakelijk voor het faillissementstekort.

De rechtbank gaat vervolgens in op de administratieplicht van artikel 2:10 BW. Daarbij speelt mee dat de Zorgregio specifieke afspraken heeft gemaakt met gefailleerde over de

(zorg)administratie ter verantwoording van de door gefailleerde gedeclareerde zorg die werd gefinancierd met gemeenschapsgeld.

De rechtbank oordeelt vervolgens dat de administratie niet werd bijgehouden op een transparante wijze, bijvoorbeeld volgens een vaste werkinstructie. De rechten en verplichtingen van gefailleerde konden pas worden gekend en op juistheid worden gecontroleerd na onderzoek van privacygevoelige zorgrapportages. De rechtbank acht dit niet verenigbaar met het vereiste dat uit de boeken de rechten en verplichtingen van de rechtspersoon te allen tijde kenbaar moeten zijn. Aldus was niet voldaan aan het vereiste van artikel 2:10 BW. Daarnaast was de jaarrekening 2022 niet gedeponneerd, zodat ook artikel 2:394 BW was geschonden. De schending van de artikelen 2:10 en 2:394 BW activeren het bewijsregime van artikel 2:248 lid 2 BW: onbehoorlijke taakvervulling staat vast en causaal verband met het faillissement wordt vermoed.

Het verweer van bestuurders dat niet zij maar juist de Zorgregio het faillissement veroorzaakte ten gevolge van de ontbinding van het zorgcontract, strandt; het waren immers juist de administratieve misstanden aan de zijde van gefailleerde die tot de ontbinding hebben geleid. Daarbij heeft de voorzieningenrechter al in een eerder kort geding geoordeeld dat de ontbinding in de betreffende situatie gerechtvaardigd was. Tegen de beslissing in kort geding zijn de bestuurders niet in hoger beroep opgekomen en evenmin hebben zij een bodemprocedure gestart.

De bestuurders worden hoofdelijk veroordeeld tot betaling van het faillissementstekort, met een voorschot van € 1 miljoen. Daarnaast legt de rechtbank de bestuurders een bestuursverbod op van vijf jaar. Dit oordeel wordt mede gedragen door de aard van de onderneming; het ging om gemeenschapsgeld dat bestemd was voor zorgontvangers. Verder heeft de middellijk bestuurder direct na het faillissement haar werkzaamheden onder een gewijzigde (handels)naam in andere bedrijven voortgezet. Dat zij naar eigen zeggen inmiddels haar bestuurstaken heeft neergelegd, doet volgens de rechtbank niet af aan de noodzaak van een bestuursverbod.

K. Boschman, juli 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 17-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:3457

Zaaknummer: C/o8/340747 / HA ZA 25-393

Rechters: D.N.R. Wegerif

Advocaten: mr. M. Kauffmann en L.A.M. Stortelder

Wetsartikelen: 2:10 BW, 2:394 BW, 2:248 BW en 106a Fw

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek voorlopige schuldeiserscommissie in vergevoerd stadium faillissement

Een voorlopige schuldeiserscommissie ex artikel 74 Fw is geen instrument voor onderzoek achteraf naar het handelen van curatoren, en kan in het eindstadium van een faillissement niet meer opportuun zijn.

Bij beschikking van 9 juni 2026 heeft de rechtbank het verzoek tot benoeming van een voorlopige schuldeiserscommissie ex artikel 74 Fw afgewezen in het faillissement van een bv ('de vennootschap'), uitgesproken op 23 januari 2023.

Het verzoek werd ingediend door drie schuldeisers: twee oud-werknemers van de vennootschap die thans werkzaam zijn bij de doorstarter, en een buitenlandse agent van de vennootschap die concurrent schuldeiser is. Zij betoogden dat het instellen van een voorlopige schuldeiserscommissie gerechtvaardigd was vanwege de omvang en aard van het faillissement, de bijzondere wijze van afwikkeling, waaronder een gedeeltelijke betaling van de koopsom in de vorm van aandelen die later voor € 1 zijn vervreemd, het declareergedrag van curatoren, de internationale samenstelling van de schuldeisersbasis, de grote groep concurrente schuldeisers en de maatschappelijke impact op ruim 240 werknemers. Tevens deden verzoekers een beroep op de Europese Harmonisatierichtlijn insolventierecht, in werking getreden op 21 april 2026, maar nog niet geïmplementeerd in Nederland.

Curatoren concludeerden primair tot afwijzing: het faillissement was grotendeels afgewikkeld en de meerwaarde van een schuldeiserscommissie ontbrak. Subsidiair stelden curatoren dat verzoekers niet geschikt waren als leden en pleitten zij voor benoeming van vertegenwoordigers van de Belastingdienst, het UWV en een onafhankelijke werknemersvertegenwoordiger. De rechter-commissaris adviseerde eveneens tot afwijzing, met name omdat het overgrote deel van de werkzaamheden was afgerond. Voor het geval de rechtbank toch overgaat tot instelling van een voorlopige schuldeiserscommissie, stelt de rechter-commissaris dat verzoekers vanwege mogelijk conflicterende belangen minder geschikt zijn om zitting te nemen in de commissie.

De rechtbank stelt voorop dat de benoeming van een voorlopige schuldeiserscommissie op grond van artikel 74 lid 1 Fw een discretionaire bevoegdheid betreft, waarbij bepalend is of de omvang of aard van het faillissement daartoe aanleiding geeft en of een adequate afwikkeling daarmee gediend is.

De rechtbank wijst het verzoek af op de volgende gronden. Ruim drie jaar na aanvang is het faillissement grotendeels afgewikkeld: het oorzakenonderzoek is afgerond, de activa zijn te gelde gemaakt, de deelnemingen zijn afgewikkeld en de incasso van debiteuren is nagenoeg voltooid. De curatoren wachten slechts op de uitkomst van twee aanhangige procedures waarna het faillissement tot een einde komt. In dit stadium is het instellen van een voorlopige schuldeiserscommissie niet meer opportuun. Verzoekers hebben onvoldoende concreet gemaakt wat de meerwaarde van een commissie bij de twee lopende procedures kan zijn, terwijl voor beide procedures de toestemming van de rechter-commissaris is verkregen en advocaten zijn ingeschakeld.

Een voorlopige schuldeiserscommissie is bedoeld om curatoren te adviseren en zo nodig bij te sturen tijdens de afwikkeling, en is niet bedoeld om achteraf te onderzoeken of curatoren juist hebben gehandeld (r.o. 6.5).

Het beroep op de Harmonisatierichtlijn faalt, nu de richtlijn nog niet is geïmplementeerd en de implementatietermijn (vóór 22 januari 2029) nog niet is verstreken. Ten overvloede overweegt de rechtbank dat ook artikel 48 lid 1 van de Harmonisatierichtlijn ziet op het volgen van lopende activiteiten van curatoren, en niet op een onderzoek achteraf. Ten slotte is het creëren van draagvlak onder schuldeisers onvoldoende grond voor toewijzing, zeker in dit eindstadium. Het verzoek wordt afgewezen.

E. Ayerdem, juli 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 09-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:6804

Zaaknummer: C/15/376526 / FT RK 26-93

Rechters: W.S.J. Thijs

Advocaten: O.J.W. Schotel, B. van Voorst en F. Diepraam

Wetsartikelen: 74 Fw, 78 Fw, 104 Fw, 44 Harmonisatierichtlijn en 48 Harmonisatierichtlijn

RECHTSPRAAK

Afwijzing faillissementsverzoek: beroep op verrekening moet niet aanstonds worden verworpen

Een faillissementsverzoek wordt afgewezen. Er bestaat een financieringsrelatie tussen verzoekers en verweerster, waarover in Spanje diverse procedures worden gevoerd. Verweerster doet, voor het geval verzoekers inderdaad een vordering hebben, een beroep op verrekening in verband met de verstrekte financiering. De rechtbank oordeelt dat niet summierlijk blijkt van het vorderingsrecht van verzoekers, omdat het beroep op verrekening niet aanstonds moet worden verworpen.

Twee verzoekers en een verweerster hebben een financieringsrelatie waarover veel discussie is. In Spanje zijn en worden diverse procedures gevoerd over de afwikkeling van de financieringsrelatie, de uitwinning van zekerheden en vorderingen over een weer. Verzoekers stellen een vordering van maar liefst ruim € 1,2 miljoen te hebben in verband met een proceskostenveroordeling. Verzoekers vragen daarom het faillissement aan van verweerster.

Verweerster stelt vorderingen te hebben op verzoeker 1 uit hoofde van verstrekte financiering en opgelopen rente van ruim € 200 miljoen. Deze vorderingen zijn opeisbaar en hierover lopen diverse procedures in Spanje. Een eventuele vordering uit hoofde van een proceskostenveroordeling is voldaan door middel van verrekening. Daarnaast stelt verweerster dat verzoeker 2 geen vordering op haar heeft. Ook verzoeker 1 heeft geen vorderingsrecht meer, omdat de vordering tot betaling van de proceskosten is gecedeerd aan een vennootschap (Lexlite, SLP). Naar de mening van verweerster maken verzoekers misbruik van hun bevoegdheid om het faillissement aan te vragen, omdat het faillissementsverzoek wordt gebruikt als instrument in een omvangrijk geschil tussen partijen.

De rechtbank overweegt dat van het vorderingsrecht van verzoekers summierlijk, dat wil zeggen na een kort en eenvoudig onderzoek, moet blijken. Dat is niet het geval. Het verzoekschrift bestaat, inclusief producties, uit 602 pagina's, het verweerschrift uit 651

pagina's. Verzoekers hebben daar 102 pagina's producties aan toegevoegd bij de pleitnota. Op basis van summierlijk onderzoek blijkt niet dat het beroep van verweerster op verrekening aanstonds verworpen moet worden. Daarmee is niet summierlijk gebleken van het vorderingsrecht van verzoekers en dus wijst de rechtbank het faillissementsverzoek af.

H.J. de Kloe, juli 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 26-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:7154

Zaaknummer: FT RK 26/161

Rechters: M. Aukema

Advocaten: S. van Buuren, C.F.W.A. Hamm en J.W. de Haan

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Faillietverklaring moedervereniging op verzoek van de curator van de dochter

De failliete dochter heeft een vordering op de moeder uit hoofde van een rekening-courant. Het beroep van de moeder op verrekening slaagt niet, omdat niet is voldaan aan het wederkerigheidsvereiste. De rechtbank spreekt het faillissement uit en stelt de curator van de dochter aan tot curator van de moeder.

De curator van een failliete dochtervereniging vraagt het faillissement aan van de moeder. De curator stelt dat de dochter een vordering uit hoofde van een rekening-courant heeft, die volgens de laatst gedeponeerde jaarrekening over 2022 bijna € 1,5 miljoen bedraagt. Als steunvordering worden een vordering van de accountant van € 23.000 en een vordering van de hypotheekhouder van het onroerend goed van de moeder die een executievordering heeft aangekondigd aangevoerd.

De moeder stelt dat zij schulden van de dochter mag verrekenen op grond van een gesloten clearingovereenkomst. Na verrekening heeft de moeder nog een vordering op de failliete dochter. Ook stelt de moeder dat zij niet in de faillissementsstoestand verkeert, maar tijdelijke liquiditeitsproblemen heeft omdat verkochte percelen nog niet zijn geleverd terwijl daarover een bodemprocedure loopt.

De rechtbank overweegt dat de moeder geen beroep kan doen op verrekening, omdat zij vorderingen heeft op andere groepsverenigingen, maar niet op de failliete dochter. Daarom is niet voldaan aan het wederkerigheidsvereiste. Hoe dit zich verhoudt tot de clearingovereenkomst, en of in deze overeenkomst de mogelijkheid tot verrekening in groepsverband is geregeld, blijkt niet uit de uitspraak. Kennelijk is een dergelijke verruiming van het wederkerigheidsvereiste niet overeengekomen. De rechtbank oordeelt ook dat de moeder in de faillissementsstoestand verkeert, nu zij door haar liquiditeitsproblemen is opgehouden te betalen.

De curator van de dochter wordt ook aangesteld als curator van de moeder. De stelling van de

moeder dat zij weinig vertrouwen heeft in de curator is niet onderbouwd en ook niet doorslaggevend voor het antwoord op de vraag wie als curator wordt aangesteld.

H.J. de Kloe, juli 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 16-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:3354

Zaaknummer: 348260 FTRK 147/26

Rechters: S.J.S. Groeneveld-Koekkoek

Advocaten: A.C. Blankestijn

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw en 6:127 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid na schending administratie- en publicatieplicht

De rechtbank oordeelt dat de (middellijk) bestuurders aansprakelijk zijn voor het boedeltekort, omdat niet is voldaan aan de administratie- en publicatieplicht. Het verweer van een van de bestuurders dat het faillissement is veroorzaakt door het handelen van een medebestuurder slaagt niet, nu bestuurders in beginsel collectief verantwoordelijk zijn voor een behoorlijke taakvervulling.

In deze zaak heeft de curator de (middellijk) bestuurders van een failliet koeriersbedrijf aansprakelijk gesteld voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW. Een van de bestuurders heeft verweer gevoerd en aangevoerd dat het faillissement was veroorzaakt doordat zijn medebestuurder zonder zijn medeweten bedrijfsactiviteiten, personeel, voertuigen, onderhanden werk en een creditsaldo had overgeheveld naar een andere vennootschap.

De rechtbank stelt vast dat de jaarrekening over 2020 te laat is gedeponereerd, zodat niet is voldaan aan de verplichtingen uit artikel 2:394 BW. Daarnaast voldoet de administratie niet aan de eisen van artikel 2:10 BW. In de administratie ontbreken onder meer de overeenkomsten met opdrachtgevers, facturen die ten grondslag liggen aan diverse betalingen en de aandeelhoudersbesluiten die ten grondslag lagen aan de managementovereenkomsten en de verhoging van de managementvergoedingen. Hierdoor was de administratie niet zodanig ingericht dat snel inzicht kon worden verkregen in de rechten en verplichtingen van de vennootschap.

De rechtbank overweegt dat daardoor vaststaat dat het bestuur zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld en wordt vermoed dat deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest. Het beroep op disculpatie slaagt niet. Het was aan de bestuurder om adequaat zicht te houden op de gang van zaken binnen de vennootschap. Gesteld noch gebleken is dat hij daartoe maatregelen had getroffen of dat hij niet nalatig is geweest in het

treffen van maatregelen om de gevolgen van het onbehoorlijk bestuur af te wenden. De rechtbank verklaart voor recht dat de bestuurders hun taak kennelijk onbehoorlijk hebben vervuld en dat die onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest.

N. Gamliël, juli 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 18-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:6388

Zaaknummer: C/10/702715 / HA ZA 25-557

Rechters: B.J.M.P. Cremers

Advocaten: E. Husta en L. Hennink

Wetsartikelen: 2:248, 2:10 en 2:394

RECHTSPRAAK

Inzage in de niet-openbare onderdelen van het eigen faillissementsdossier

Voor het slagen van een verzoek tot inzage in je eigen faillissementsdossier is in ieder geval vereist dat de informatie die wordt verlangd, voldoende bepaald is. Een verzoek tot inzage in een volledig dossier is te weinig specifiek.

In de onderhavige zaak heeft de eiser (voormalig failliet) in kort geding inzage in zijn eigen faillissementsdossier gevorderd, omdat dit dossier volgens hem informatie kan bevatten over gesprekken die zouden hebben plaatsgevonden tussen medewerkers van de rechtbank Den Haag en kantoorgenoten van zijn toenmalige advocaat. Volgens de eiser zou zijn voormalig advocaat van medewerkers van de rechtbank Den Haag de boodschap hebben gekregen dat hij minder faillissementen toebedeeld zou krijgen als zijn advocatenkantoor eiser zou blijven bijstaan. Dit gesprek zou volgens eiser hebben plaatsgevonden in het tweede deel van 2019 en de advocaat heeft eind 2019 zijn werkzaamheden voor eiser ook gestaakt. Wanneer dit gesprek inderdaad heeft plaatsgehad, en dat zou middels een getuigenverhoor kunnen worden bewezen, dan is aansprakelijkheid van de Staat niet ondenkbaar. Een behoorlijk belang is dus gediend bij deze zaak.

Voor wat betreft het verzoek tot inzage in de openbare gedeelten van het faillissementsdossier wordt eiser niet-ontvankelijk verklaard. Eiser beschikt zelf al over deze stukken en heeft daarom geen belang bij zijn vordering tot inzage of afgifte daarvan.

Met betrekking tot het niet-openbare deel van het faillissementsdossier ligt dit anders. Ingevolge artikel 194 Rv heeft een partij bij een rechtsbetrekking tegenover degene die beschikt over bepaalde gegevens over die rechtsbetrekking, recht op inzage, afschrift of uittreksel van die gegevens, mits zij daarbij een voldoende belang heeft. De rechter wijst een dergelijk verzoek tot inzage toe, tenzij hij van oordeel is dat: i. de informatie die verlangd wordt, niet voldoende bepaald is, ii. onvoldoende belang bij de voorlopige bewijsverrichting bestaat, iii. het verzoek om voorlopige bewijsverrichtingen in strijd is met de goede procesorde, iv. er sprake is van misbruik van bevoegdheid; of v. andere gewichtige redenen

bestaan die zich verzetten tegen de voorlopige bewijsverrichting.

Nu het gaat om een kortgedingprocedure, beoordeelt de rechter allereerst of er sprake is van een spoedeisend belang. Dat belang is hier aanwezig. De rechtbank Rotterdam heeft immers een voorlopig getuigenverhoor bevolen, waarin reeds meerdere getuigen zijn gehoord en waarin eiser overweegt aanvullende getuigen op te roepen. Voor het kunnen voorbereiden en voeren van dat getuigenverhoor heeft eiser de gegevens uit het faillissementsdossier nodig. Ook proceseconomisch bestaat een spoedeisend belang: hoewel eiser formeel op een later moment nog getuigen zou kunnen horen, is het inefficiënt en onwenselijk het getuigenverhoor te vertragen of te fragmenteren doordat relevante informatie ontbreekt.

De leer die we uit deze zaak kunnen trekken ziet hoofdzakelijk op hetgeen hierboven is vermeld onder i: wil het verzoek worden toegewezen, dan dient de informatie die wordt verlangd voldoende bepaald te zijn. Dit betekent dat het informatieverzoek voldoende nauwkeurig moet worden afgebakend. Het is daarbij echter niet nodig dat een partij elk stuk afzonderlijk aanduidt. Omdat de partij die om informatie verzoekt niet over de informatie beschikt, kan een dergelijke concretisering ook niet altijd worden verlangd. Een verzoek tot inzage in een volledig dossier is in ieder geval te weinig specifiek.

S. Renssen, juli 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 02-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:7011

Zaaknummer: C/10/718840 / KG ZA 26-410

Rechters: P. de Bruin

Advocaten: P.H.J. Körver, M.T. Beumers en M. Moret

Wetsartikelen: 194 Rv